

RAZELE AUROREI

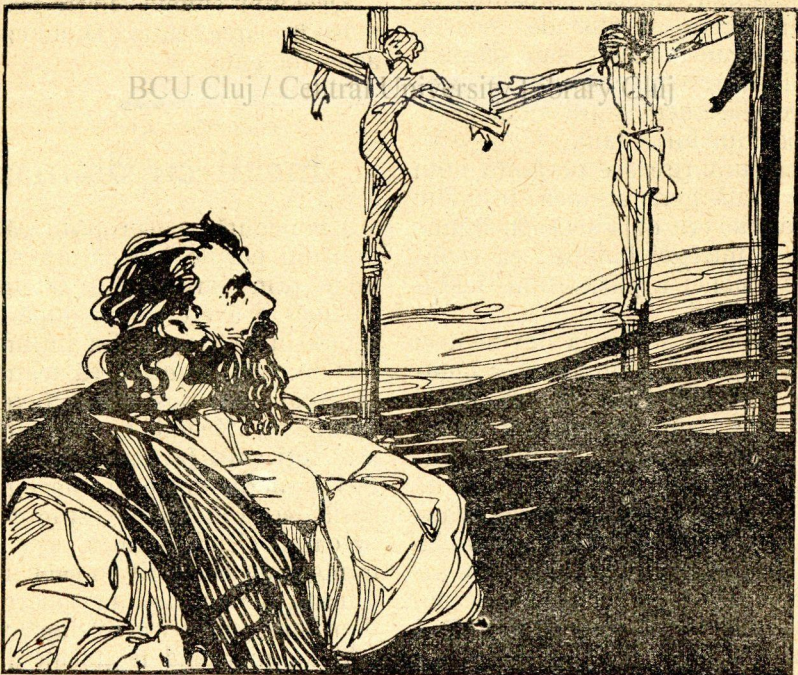

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.“

Întoarcerea lui Adam către Dumnezeu.

Atunci începură a chema numele lui Iehova : Moisi 4, 26.

După ce Adam a căzut în păcat, a anunțat Dumnezeu evanghelia când că oare cuvintele lui Dumnezeu au-t-au înrăuire (pătrundere) spre Adam,

a grăit șarpelui: „Dușmănie voi pune între tine și între femei, între sămânția ta și între sămânția ei, acesta va zdrobi capul tău, și tu vei împunge calchiul lui.“ 1 Moisi 3, 15.

De multe ori am cugetat deja la aceasta, și mi-am propus întrebarea

primit-a oare promisiunea, pre Domnul Isus, ca adevărat Mântuitor și astfel oare devenit-a el în legătură cu Dumnezeu? Sfânta scriptură zice, că da; De 130 ani a fost Adam, când a născut pe Șetu, iar Șetu a fost de 105 ani când l'a născut pe Enosu și atunc

s'a întors el către Dumnezeu, pre când greutățile vieții l'a frânt, (zdrobit) aici s'a îndreptat (pocăit) el și familia lui. Atunci începură a chema numele lui Iehova și nu mai înainte. Iar atunci Adam a fost de 235 ani când s'a pocăit. Pocăința lui Adam a fost cu mare înrăurire spre familia lui și spre împrejurimea lui, despre care dau dovadă numele cele preschimbate cari a dat Adam fiilor și următorilor săi. Numele fiilor lui Adam înainte de ce s'a pocăit a fost Cain însemna: diavolesc, al lui Avel plângător, al lui Șetu, durere, adică înmulțire de grije, al lui Enos l'a numit căzut în suflet și intrupat. De aci încolo urmașii lui Adam primesc altfel de nume. Fiul lui Enos, Canan însemna, avut sau câștigător. Fiului acestuia Mahalaliel adică lăudător de Dumnezeu. Apoi red, domnitor. Enoch, stăpânitor de ne. Matusalim, doritor de moarte. Lamech, sărac în duch sau zdrobit. Noe, odihnă sau mângăiere. Ce mare deosebire este deci între numele de după pocăința lui Adam.

Iacă ce înrăurire are pocăința unui om spre toată generațiunea. În multe locuri s'a adevărit deja aceasta, anume pocăința a întregii familie; ca și familia lui Zachei a păzitorului închisorii și a Lidiei.

Cât de voiasă și veselă devine deci starea cea jalnică și înnorată a omului prin pocăință. Câte zile amare și triste a avut strămoșul nostru Adam în 235 de ani; păcatul l'a foarte cuprins și i-a apăsât conștiința așa de tare, în cât n'a putut să creadă evanghelia Dumnezeiască, numai după 235 de ani. Atunci a primit și erezut îndurata mântuire promisă de Dumnezeu, când a cunoscut că într'adevăr fără Dumnezeu e foarte tristă și dureroasă viața.

Aici vedem inima lui Dumnezeu cea îndurătoare asupra păcatului, ca în cât are milă de om, dacă mai înainte l'a și lăpădat în mânia sa; dar mai târziu să îndură spre el și îl primește la sine.

Dar mulți nu cunosc îndurarea lui Dumnezeu mai înainte, până nu văd

că viața cât e de tristă fără Dumnezeu. Numai atunci începe a chema numele lui Dumnezeu. Inșă cât de bine ar fi, dacă fiecare om când îi e greu a se lupta supt sarcinile vieții de ar chema numele lui Dumnezeu, s'ar întoarce spre El și de s'ar pocăi, ca și Adam și ca urmașii lui. Adam era încă sau mai bine zis, trăia în vrâsta lui cea mai bună, care era de 235 ani, de oarece toate zilele vieții lui era nouă sute treizeci de ani și atunci a murit. Fiul său Șetu încă a trăit nouă sute doisprezece ani și atunci a murit. Astăzi trăim cu mult mai puțin timp, precum zice Moisi în Psalmul 90-lea, adică 70 sau 80 de ani, dar nici aceștia nu-i ajunge mulți oameni. Mulți mor în tinerețe. Iar Domnul Iisus zice: „Nu știți ziua ora în care va veni Fiul omului.“

Deci iubit suflete, silește-te de vreme a te întoarce către Dumnezeu și îl așteaptă gata.

Inelul cu diamant.

Un neguțător European călători în una din părțile îndepărtate ale lumii, unde prin sârguință și istețime și-a câștigat o avere mare, după aceea s'a întors în patria sa. La intrarea corăbiei în port, a auzit, că neamurile lui să află, la o posesiune (avere) din apropiere, făcând o petrecere mare, mai toți sunt la olaltă. Îndată să hotărâ a merge între ei, necugetând la aceia, ca să îmbrace vestminte de sărbătoare. Când el intră așa în vestmintele de călătorit în sala luxos iluminată, neamurile nu cu mare bucurie îl primiră; de oare-ce după vestmintele lui judecând îl țineau de sărac. Servul său un maur (negru) tânăr, foarte s'a scandalizat de asta primire rece și așa zise stăpânului său: „Aceștia pot fi oameni răi, că pre neamul lor după atâta vreme de îndepărtare nici nu-l salută cu amicitie.“ „Așteaptă numa“, zise acuma neguțătorul, „îndată vor arăta altă față.“ Un inel cu

diamant trase pe deget — și iacă! Toate fețele se inseninară și fiecare să sili a întinde mâna sa neguțătorului; îl îmbrătoșau, îl sărutau și îl chemau la ei.

„Oare inelul acesta are putere fermecătoare?” întrebă negrul surprins. „O nu”, răspunse neguțătorul, „numa că după asta mă cunosc că sunt bogat, și acuma pentru averea mea mă onorează.”

„Oh voi oameni amețiți!” strigă acuma negrul, „așa dar nu inelul, ci dorința banilor va fermecat pe voi, că metalul cel galben și piatra cea strălucită mai mult le onorați de cât pre domnul meu, care-i așa de nobil!”

Îi adevăr: Nebunilor nu virtutea îi mai mult ci piatra strălucită și aurul.

Dară Iisus așa zice: Ci vă adunați tesauri în cer, unde nici molia nici rugina nu le strică și unde furii nu le sapă nici le fură. Matei 6, 20.

Numai astăzi.

Un maestru lucrând, a căzut de pe o scară și i s'a rupt un picior. Pe lângă toate durerile lui cele trupești doară mai tare l'a chinuit gândul acela, că trebuie să zacă un timp mai lung în pat și rămâne pe veci neputincios pentru a lucra, având el o familie mare. Cu frică a întrebat pe medicul care fusese chemat la el:

„Câtă vreme trebuie să zac eu domnule?” Iar medicul bătrân privind la el cu iubire i-au răspuns: Numai astăzi, o zi, iubite prietino!” Maestrul a tăcut până a un timp, după aceea și-a întins mâinile către medic și i-au zis: „Ai drept, destul de grea îmi este starea astăzi, ar fi nebulie a-mi îngreua starea cu gândul despre viitor.”

Numai astăzi! Bine ar fi, dacă mulți muncitori și cari sunt în stare grea, ar grăi asemenea, că ar avea liniște și nu și-ar îngreua starea de astăzi cu grijea de mâne.

Cetește evanghelia lui Matei cap. 6, versetul 34.

Cine gată lucrul mai mare?

Între lucrătorii împărăției lui Dumnezeu, adese-ori se aude vorbe de plângere, ca lucrul lor n'are nici un rezultat.

Aceste declarații a lucrătorilor nasc numai o neplăcere sau o desnădăjduire în privința lucrului.

Dară pilda următoare dacă a avut loc vre-odată, acuma are:

Doi oameni sau dus la pădure să aboare un ștejar puternic. Cel dintâi a făcut în el o sută de tăieturi, apoi s'a ostenit, s'a culcat și a adormit.

După aceea a venit celălalt și a făcut zece tăieturi și ștejarul s'a îmburdat.

Dintre acești doi oameni, care a făcut lucrul mai mare?

Noi care suntem lucrători în timpul de acum, către acela suntem asemănați, care are să facă o sută de tăieturi și totuși lucrul nostru cu aceasta nu-i gata. Vine altul în urma noastră și face numai zece tăieturi, și gată tot lucrul.

Pentru aceea numai înainte! Să nu ne amărim, că la Domnul toate sunt luate în seamă.

x.

Mergi împacă-te cu frațele tău.

Dr. Capados Abraam, un izraelit fără de vicleșug, care după multă lufletească să făcu un creștin credincios, a povestit următoarea întâmplare din tinerețea sa:

Moșul meu, un iudeu ortodox pios, era om foarte amical, dară totuși putea a să mânia și a fi veninos uneori. El avea un frate în tot același oraș, în care el locuia. — Într'o zi se sfădiră amândoi frați, atât de aprinși era unul în contra celuilalt, în cât de tot iritați se despărțiră unul de altul. Aceasta s'a întâmplat într'o zi de Vineri și pe când se însera, se

pregăti bunica mea spre ținerea sâmbetei. S'a înserat deja, de aceia zise bărbatului, să aprindă candela de Sâmbătă și să zică după datina iudeilor rugăciunea. Și iacă moșul meu făcu așa ca și când nu ar fi auzit grăirea femeii și umbla iritat și fără liniște prin odaie în sus și'n jos. Femeia începu a să teme și îi grăi mai odată. „Uite numai bărbate dragă, se văd deja stelele și candela noastră nu arde încă.” La aceste cuvinte luă el pălăria și bățul său și să îndepărtă de acasă cu grăbire.

Nu preste mult să întoarse și zise cu lacrimi de bucurie aceste: „Așa, dreaga mea femeie, acuma sunt gata deja.”

Când găta rugăciunea, aprinse candela cu mare bucurie.

Mai târziu spuse el soției sale ce s'a întâmplat între el și între fratele său și adăogă aceste cuvinte; „Eu nu am putut să mă rog lui Dumnezeu mai înainte până ce nu m'am împăcat cu fratele meu.”

„Dară cum s'a întâmpla aceia, ca așa de iute ai ajuns înapoi că fratele tău locuiește departe!?”

„Nu, vezi dară, răspunse moșul meu, și fratele meu a pățit-o așa ca mine. Nici el nu avea liniște și nu putea pași în Sâmbătă, până nu ar fi pace între noi. Pentru aceia s'a sculat și veni către noi, așa ne-am întâlnit pe cale și ne-am îmbrătoșat unul pre altul pre stradă.”

Iubite cetitor! Cum stă la tine lucrul cu împăcarea? Nu te afli cu nimenea în mânie? Iudeul acela îngădui conștiinței sale, care îl îndemna, îl învăța pre el. Și a ta conștiință? învățată-te pre tine? Supui-te ei?

Însă pre tine și Mântuitorul te învăță. Dela împlinirea ordinului iertării

tale de păcate atârnă. Ție nu ți se va ierta, dacă tu nu ierți. Așa precum tu faci cu aproapele tău, așa face și Dumnezeu cu tine.

La la mână biblia ta caută părțile și versurile următoare și le citește în inima ta: Matei ev. 5 c. 23—26. v.; 6. c. 12. v.; 18. c. 21—35. v.; Marcu ev. c. 25—26. v.

Fă asemenea ca acela iudeu, mergi la fratele tău și te împacă cu el: nu lasă să apună soarele preste mânia ta, că nu știi mai răsări-va pe sama ta! (Efes 4, 26.)

Măntue-ți sufletul!!!

La cel ce este zilnica lui rugăciune injurătura, bleșiemele, defăimarea și nu să silește după înnoirea inimei și a se pocăi dela aceste păcate înfiorătoare, să nu aștepte mila în ora morții: pocăința lui ar ajunge târziu.

Bețivul la care cărciuma e mai întâi, de cât casa lui Dumnezeu, să nu socotească atunci la întoarcere, când și așa ar putea gusta băuturi îmbătătoare pentru boala sa: pocăința lui ar ajunge târziu.

Cel cu viața necurată, să nu socotească la îndreptarea vieții sale în ora morții, când trebuie să se pregătească pentru lumea cea de dincolo: pocăința lui ar ajunge târziu.

Profauatorul duminecei, călcătorul ordinelor sfinte, desprețuitorul cuvântului lui Dumnezeu să nu speredze aceia, ca la capătul vieții sale se va netezi lângă crucea lui Christos: pocăința lui ar ajunge târziu. Așa dar acuma, când păcătosul aude cuvântul lui Dumnezeu care îl cheamă, își împietrească inima sa și pocăiască-se.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33, SZ.		
Prețul abonament Pe un an 52 fil. Pe 1/2 an 28 „	Trimis pe postă Pe un an 1 cor. Pe 1/2 an 56 fil.	Pentru străinătate Pe un an 2— c. Pe 1/2 an 1.20 f.
IAR PENTRU DE ÎMPĂRTIT INLESNIRE MARE.		